

Đề bài

Một con ong rong ruổi bay lạc vào rừng. Trời sắp tối, ong không về nhà được. Sớm hôm sau, khi gặp lại anh em, ong đã kể chuyện nó xa nhà trong đêm qua. Nếu em là con ong đó, em sẽ kể chuyện xảy ra với mình như thế nào?

Bài làm

Các bạn trong họ hàng nhà ông đã hỏi tôi vì sao đêm qua lại vắng nhà. Tôi đành kể lại câu chuyện vừa xảy ra mà tôi định giấu kín trong lòng.

Đó là một buổi sáng mùa thu, trời mát mẻ. Tôi bay một vòng ra bờ suối để thưởng thức hoa thơm. Ôi! Những bông hoa chuối đỏ tươi bên bờ suối ấy đã làm tôi ngây ngất. Tôi chẳng nhớ tổ, nhớ đàn. Bỗng một đàn bướm vàng rập rờn bay tới, bọn họ múa quạt, xòe hoa. Tôi thích quá, bay theo họ. Đàn bướm rủ tôi vào rừng sâu để ngắm các loài hoa rực rỡ, rực rỡ muôn màu. Một ý nghĩ vụt lên trong tâm trí tôi:

– Mình phải vào rừng rong chơi cho thỏa thích.

Thế là tôi bằng lòng đi theo đàn bướm vàng. Chúng tôi rong ruổi từ cánh rừng cho tới rừng già sâu thẳm. Đường đi xa lắm, bụng đói, miệng khát, đôi cánh tôi lúc ấy đã mỏi nhừ. Tôi bèn ghé lại đám bông ngũ sắc để uống tí mật cho qua cơn khát nước. Đàn bướm đã bỏ tôi một mình ở nơi hoang vắng ấy. Tôi sợ lắm, hoảng hốt kêu lên:

– Bướm vàng ơi! Các bạn đâu rồi?

Tiếng kêu của tôi như lời cầu cứu nhưng chẳng có ai đáp lại. Tôi thật sự thất vọng vì những suy nghĩ nông cạn của mình. Nhìn quanh chỉ thấy toàn cây, lá. Tôi hấp tấp bay, mong tìm được ngõ đi về. Chao ôi! Trời đã nhá nhem tối. Đường đi về tôi chẳng tìm ra. Gió xào xạc thổi tới, hơi lạnh bốc lên bao trùm lấy thân người. Tôi run rẩy, ẩn nấp sau vòm lá, bỗng một con rắn lục lù lù, lao tới, đôi mắt nó sáng quắc, xanh lè. Tôi hoảng hốt, toan bay đi nhưng vì quá sợ sệt nên đôi cánh như có ai đó kéo xuống. Thế là tôi rơi tõm xuống khe đá dưới gốc cây. Tôi nằm bất động một hồi lâu. Khi tỉnh dậy mới biết mình bị ngã, toàn thân đau ê ẩm. Tôi vẫn nằm im ở đấy, nghe tiếng con tắc kè đâu đó kêu lên làm rộn cả người.

Thế rồi tai nạn cũng qua, màn đêm đã nhường chỗ cho ngày mới. Những tia nắng ấm áp lọt qua kẽ lá, tôi như được tiếp thêm sức mạnh để vượt ra khỏi chôn rừng hoang dã ấy. Tôi ghé lại đám hoa thảo quả đỏ rực để điếm tâm tí mật, lấy sức bay cao. Trong bình minh tươi sáng, tôi nghe rõ hơi thở của đất trời, hơi nước man mát, thơm thơm, nghe tiếng chim sơn ca ríu rít trên vòm trời xanh trong và cao vút. Tôi đã tìm ra đường về tổ ấm của mình.

Về đến nhà, nghĩ lại cảnh đêm qua trong rừng sâu ma rợn cả người. Tôi coi đây là bài học đầu tiên trong bước đường đời của mình. Phải cần mẫn làm việc cùng các bạn, không nên rong chơi đây đó để lạc đàn, lạc tổ. Tôi đã làm cả nhà lo lắng trong đêm qua. Tôi thật có lỗi với mọi người.